

порушення їх соціально-трудоових прав; виконання службових завдань, пов'язаних із ризиком для життя та здоров'я тощо [3, с. 45].

Отже, виходячи з вище написаного, проблеми гендерної рівності є ще досить розповсюдженими в діяльності органів Національної поліції України незважаючи на те, що існують певні законодавчі акти у сфері забезпечення гендерної рівності. На мою думку, дану проблему можна вирішити шляхом додавання для співробітників поліції семінарів та тренінгів з даної тематики. Це дасть змогу розширити кругозір з теми гендерної рівності для працівників поліції. Також не зайвим було б вивчення досвіду інших країн з боротьби із гендерною дискримінацією. Проблема залишається актуальною та потребує уваги науковців.

Список використаних джерел

1. Грицай І. О. Механізм забезпечення принципу гендерної рівності: теорія та практика: монографія. Київ: «Хай-Тек Прес». 2018. 560 с.
2. Галіцина Н.В. Механізм забезпечення гендерної рівності в органах Національної поліції України. *Юридичний науковий електронний журнал* № 5/2020. 113–120 с.
3. Плугатар Т.А. Забезпечення гендерної рівності у діяльності Національної поліції України. *Науковий вісник публічного та приватного права*. Випуск 3, том 2.2018. 42–47 с.

Зибіна Анастасія Сергіївна,

студентка юридичного факультету

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Наукова керівниця:

доцентка кафедри цивільно-правових

дисциплін юридичного факультету

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ, кандидатка

юридичних наук *Косяченко К. Е.*

ПРАВОВА ОСНОВА ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В УКРАЇНІ

В останні роки ідея рівності жінок і чоловіків привертає увагу окремих держав та міжнародних організацій, світового співтовариства, багатьох громадян та громадських організацій. Його правове регулювання знаходиться на стадії становлення та розвитку, і це відбувається на внутрішньому (національному) та міжнародному рівнях. Таким чином, формуються певні стандарти гендерної рівності, недискримінації та паритетної демократії загалом.

Гендерна нерівність уповільнює розвиток суспільства, і її підтвердження виявляється в таких негативних наслідках, як збільшення витрат на соціальне забезпечення та управління, зниження продуктивності

праці та уповільнення економічного зростання. Тому досягнення рівності між жінками та чоловіками все ще стає центральним показником розвитку кожної країни, і в умовах глобалізації сучасне суспільство завжди змушене боротися з гендерною нерівністю.

У сучасному світі термін «гендер» використовується для позначення соціальної статі або як очікування того, що повинні робити чоловіки та жінки.

Гендер стосується не тільки чоловіків і жінок як окремих індивідів, але і характеризує відносини між ними як соціально-демографічними групами. Загалом під гендерними відносинами розуміють реалізацію соціальних ролей жінок та чоловіків, дівчат та хлопців та того, як вони соціально побудовані.

Побудова та зміна гендерних ролей залежить від правової системи суспільства та держави, часу, культури, традицій, справедливого розподілу матеріальних ресурсів, консолідації прав, свобод та обов'язків.

З юридичної точки зору стать – це впорядкована модель соціально-культурних відносин, яка забезпечує рівні соціальні та правові можливості, які не залежать від статі людини [1, с. 4].

В Україні, як і раніше, існують реальні бар'єри для жінок на ринку праці, їхні корені – у самій системі організації зайнятості та в проблемах, з якими стикаються жінки, намагаючись поєднати професійну діяльність із сімейними обов'язками. Частково проблему зайнятості жінок можна було б вирішити за допомогою державної підтримки неповної зайнятості. На відміну від країн ЄС, ця практика не дуже поширена в Україні. Крім того, гендерний дисбаланс зберігається як в оплаті праці, так і в розвитку кар'єри.

В даний час найбільші досягнення у галузі рівності жінок та чоловіків спостерігаються на законодавчому рівні. Однак у багатьох інших сферах не вдалося досягти значного прогресу у практичному здійсненні значного прогресу, що є причиною низьких позицій України у міжнародних рейтингах гендерної рівності та значного відставання від європейських показників.

Україна неодноразово підтверджувала свою прихильність принципам рівності жінок і чоловіків та сферам своєї діяльності у просуванні рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, як це визначено в міжнародних документах: Загальній декларації прав людини (1948 р.), Європейській Конвенції про права людини та основні права свободи (1950), Конвенції про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (1979), Декларації про рівність жінок та чоловіків (1988), Віденській декларації прав людини (1993), Декларації та Платформі дій (1995), Документах спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН з питань гендерної рівності (2000), Декларації тисячоліття (2000) тощо [2, с. 20].

Законодавство про забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків включає Конституцію України, Закон України «Про

забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків» та інші, включаючи міжнародні правові акти.

Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» був прийнятий з метою досягнення рівного статусу жінок і чоловіків у всіх сферах суспільства шляхом законного забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, усунення гендерної дискримінації та застосовуючи спеціальні тимчасові заходи, спрямовані на усунення дисбалансу між можливостями жінок та чоловіків здійснювати ті самі права, що й Конституція та закони України.

Органами, установами та організаціями, на яких покладено повноваження щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, є:

- Верховна рада;
- Уповноважений Верховної Ради України з прав людини;
- Кабінет Міністрів України;
- спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади для забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків;
- органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, уповноважені особи (координатори), призначені в їх складі для забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків;
- громадські об'єднання [3].

Таким чином, процес розробки гендерного законодавства триває, уряд та органи виконавчої влади вживають усіх можливих заходів для забезпечення рівності жінок та чоловіків в українському суспільстві.

Список використаних джерел

1. Гудзь Т.І., Філіпська Н.О. Гендерна рівність як основа демократичного суспільства. Харків. 2020. С. 16.
2. Уварова О. О. Права жінок та гендерна рівність. Київ. 2018. С. 204.
3. Питання гендерної рівності. URL: <https://tax.gov.ua/baneryi/zabezpechennya-rivnih-prav-ta-mojlivostey-jinok-i-cholovikiv/432409.html>.

Карпенко Володимир Сергійович,

ад'юнкт Національного університету оборони
України імені Івана Черняхівського

ЛІДЕРСЬКА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ОФІЦЕРІВ-ЖІНОК У СКЛАДІ ДЕСАНТНО-ШТУРМОВИХ ВІЙСЬК ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

У сучасних умовах перед країнами світу постають все нові вимоги до підготовки військових фахівців з урахуванням тих війн та військових конфліктів, які відбуваються у світі. Сучасний підхід до підготовки офіцерів-жінок диктує передумови для створення чітко вираженої поетапної підготовки, яка дозволить протягом усієї служби підвищувати їхній професійний фах та лідерські якості.